

Bayağı Havalandık

– AhmetZeytinci · 09 Eylül 2014

Hep merak ederdim bu adamlar nasıl uçuyorlar, nasıl öyle havada kalıyorlar da o kadar yükseklerden aşağıya bakıyorlar, ödleri de patlamıyor? Belki patlıyor da yoksa çaktırmıyorlar, bizlere mi söylemiyorlar? Öyle ya, yamaç paraşütü yaparken onların havada ne kadar korktuklarını ya da korkmadıklarını saptayacak bir mekanizmamız yok ki.

Tam kaldığımız yerin üstünde üç beş tane birden yamaç paraşütü görünce, her türlü karşı görüşe ve engellemeye, karşı çıkmaya rağmen ben de o yamaç paraşütüne karşı bir heves oluştu hem beynimde hem de yüreğimde. Mutlaka yapmalıydım, mutlaka...

Her ne kadar hanım arkamdan "Bak kafamı bozma seni boşarım" nidalarını gönderse de, kendime öz güvenimin daha da sağlamlaşması için "Yapmalısın Ahmet sen bunu, yapmalısın mutlaka" iç sesleri yankılanıyordu ruhumda. İç seslerimi her zaman dikkate almışımdır.

İki üç gün sonra ve işte tarihi o an gelmiş çatmıştı...

Beraber uçacağımız delikanlı kardeşimiz Nihat bizi gayet samimi ve güler yüzle karşıladı.

- Selam hoş geldiniz Ahmet Bey.
- Hoş bulduk. Benim bu olayı ilk defa yapıyor olmam umarım ben de ve sen de sıkıntı yaratmaz.
- Hiç dert etme Ahmet abi ben bundan önce yüzlerce kişiyi uçurdum. Ha üç beş tanesi düştü sakat kaldı, öldü gitti, birçoğu da senin gibi iyi insandı, her sene de mezarlarını ziyaret ederiz arkadaşlarla ama üç yüz beş yüz kişide üç beş kişinin düşmesi önemli değil, dert etme bunu kafanda, hastane ve cenaze masraflarını firmamız karşılamaktadır.

Aynı anda soğuk duş etkisi ve müthiş bir şok şok şok!!!

- Ne diyorsun sen yahu ben sakat kaldıktan, öldükten sonra hastane masraflarını ben karşılasam ne olur sen karşılasan ne olur. Ucunda ölüm bile var desene, izinle ben kaçayım, sizlere de hayatta başarılar ve iyi uçmalar. Uçarken de beni unutmayın ve "İnsanlar değilse de kelekler özgürdür" şarkısını mutlaka söyleyin hemi benim canlarım.

Eğitmen gayet sakin elini omzuma koyarak.

- Şaka ya Ahmet ağabey biraz maytap geçelim, kafa yapalım dedik, biz böyle senin gibi şaka kaldıran ağabeylerimize hep bu şakaları yaparız...

- Ben de anlamıştım zaten de bozuntuya vermeyeyim demiştim Nihat'çım.(Külliyen yalan)

Daha sonra Nihat kardeşim bir yarım saat kadar uçmadan önce ve havalanırken neler yapmamız gerektiğini, aşağıya inerken nasıl hareket etmemiz gerektiğini anlattı bizlere. Paraşütü kendisi yönlendirecekti, biz acemi olduğumuz için hiç bir şeye dokunmayacak ve kendimizi onun emin ellerine teslim edecektik.

Aklımdan neler geçiyor neler. Acaba şimdiye kadar kaç kişi öldü ya da sakat kaldı bu sporu yaparken? Ya düşersek, havadayken rüzgâr birden kesilirse, korkudan altına kaçırın var mı, ben de kaçırırsam aşağıda güler mi herkes? Sorsam mı bunları tek tek Nihat'a? Hanıma söylesem de indiğimiz yere sağlam temiz külot getirse bari... Çok soru sorarsam adam da "Başlarım senin sorularına amma da ödlekmışsin ağabey sen de." derse rezil olmakta var.

Az sonra havalanıyorsun bütün bildiğin duaları okumaya başla Ahmet sen en iyisi. Üç kulu vallah, bir Fatıha, peşine bir Ayetel kürsi, felak, nas. Hatim bile indirsen olur yani...

Nihat kardeşimin haydi tam zamanı demesiyle hooop bir an da göklerdeydim. O anda ilk aklıma gelen şey, ne korku ne de endişe Volkan Konak'ın "Göklerde Kartal Gibiydim" şarkısı oluyor. Çok ilginç, ölüm havalandınız mı zerre aklınıza gelmiyor. Bir an önce zaman geçse de ini versek ama çok da zevkliymiş, dedikleri kadar varmış. Yoksa hemen inmesek mi? Oooo rüzgâr kardeş de yanağımı yalayıp yalayıp duruyor, öbür yanağıma komşu geliyor. Yükseklerde de o kadar sert esiyor ki...

Nihat'a sesleniyorum havada "Kaç dakikaya aşağıya ineriz Nihat kardeş." Ben de ki heyecanın yüzde biri bile yok on da haliyle, bu işin profesyoneli olmuş arkadaş. "Duruma göre değişir ağabey korktu isen hemen indireyim." Erkekliğe hallel getirir miyim pöh!! "Ne korkması ya hani ne kadar uzun havada kalırsak o kadar iyi diye şeytliydim." bu da külliyen yalan korkuyorum da ama belli etmiyorum o hesap. Döndüm Nihat'a "Sen Giresunlu idin değil mi, o zaman sana bir Temel fıkrası anlatayım da hava da dinle." korkularımı başka tarafa yönlendirmeye, atmaya uğraşıyorum, fıkraya filan laf ola beri gele, fıkraya anlatırsam zaman daha çabuk geçecek yere daha çabuk ineceğim gibi geliyor aslında. Nihat'ın canına minnet "Anlat hele ağabey gülmez isem bozulmak yok ama." derin bir nefes alırım "Temel'e papağanın neden öldü diye sormuşlar. Evlendim de ondan demiş Temel. Seni kışkırdığı için mi? Yok canım ne kıskanması, Fadime konuşmaya başlayınca, papağana fırsat kalmadı kahrından öldü." Nihat az bir gülümseme ve tebessüm ile yetindi. Sonra döndü bana "Hah arkadaşlarına hava da atarsın ağabey uçarken fıkrada anlattım diye." Kafaya takmamak ve aşağıya pek bakmamak stresimizi bayağı azaltmıştı...

Maceralı bir beş on dakika gerçekten müthiş bir adrenalin salgılanmasına yol açmıştı vücudumda. Böyle heyecanı da her zaman yaşayamazdık. Sakin bir şekilde süzülerek düzlük bir alana kazasız belasız inmiştik ve de külot ihtiyacı bile hâsıl olmamıştı. Sonra da kendim ile ne kadar gurur duysam azdır diye

gönlümden geçirmediğim değil. Aslan ben, bunu da başarmıştım...

Korkuların yenmiş olmak ve tabii ki eğitmenim Nihat için küçük ama benim için büyük bir işi başarmış olmak gerçekten gurur vericiydi. Aha da budur havalandık ama sadece şekil olarak yoksa alçakgönüllülüğümüzü korumak yine de hayat felsefemizin temelidir. Bundan sonra ki hedefim bangi jamping dedikleri olay, hani o ayaklarına ip bağlayıp köprüden aşağıya atıyorlar ya onu deneyeyim diyorum. Hanıma çaktırmadan yapmam lazım yoksa işler sakat hem vallahi bu sefer boşar da bir başına kalırım şu dünyada...